

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 12

Κυριακή 29 Ιουλίου 1946 Π.Ο.Η.

ελφοί: Στήριξετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς
λάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 3.000. Ἐτησίᾳ 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησίᾳ Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ
ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν
Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδην
Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδης κ. Χριστοφῶρος

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η'.

Ελέγομεν τελευταίως ὅτι πρὸς ἀπο-
τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ κακοῦ
τραξίν τοῦ ἀγαθοῦ ἀπαιτεῖται,
τῆς ἐξωτερικῆς βοήθειας, ἐνίσχυ-
σιν τὴν ἀσθενῆ τοῦ ἀνθρώπου βού-
ν, καὶ εἰτέρα τὴν δύναμιν καὶ μυ-
κώδη τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ψυχῆς, ἔ-
ν μεταγγιζομένη εἰς τοὺς ἀρμούς
τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς τῆς καρδίας.
Συνάπτοντες τὸν εἰρημὸν τῆς κεντρι-
ἐννοίας λέγομεν εἰς τοὺς ἀκολου-
ντας τὴν σειράν τῶν μαθημάτων ἡ-
Τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐξωτερικῆς
θειας, ἣν παρέχουσιν ἅπαντα τὰ ὑ-
τῶν ἠθικοφιλοσόφων ἐπινοηθέντα
ἡ ἐλαττήρια διὰ τὴν ἠθικοποίησιν
ἀνθρώπου ἰδοὺ πῶς περιγράφει εἰς
ὦν νεωτέρων κοινολόγων. «Ὁν-
ἡ εὐπισθησία μόνη καὶ ἡ φυσικὴ
τότης τῆς καρδίας δυσκόλως ὑπο-
νται εἰς τοὺς νόμους τοῦ καθή-
τος καὶ τῆς ἀρετῆς, διότι ἡ καρδία,
ἔχουσα τὴν ἐκ τοῦ πάθους τροφὴν
γογγύζει καὶ μεμψιμοιρεῖ. Μὴ ἔχε-
λοῦπόν πεποίθησιν εἰς τὴν ψυχὴν ὑ-
πρέπει νὰ δυσπιστῶμεν εἰς αὐτήν,
ἰνδυνον, μηδὲ θωπέυητε τὸν
αἰδέα, ὃν φέρομεν πάντες ἐντὸς ἡ-
αυτῶν, καὶ προπάντων μὴ τὸν ἄ-
γε νὰ γευθῆ αἷμα, ἂν θέλητε νὰ
πάντοτε τιθασὸς καὶ πρῶτος». Διὰ
ων τῶν λόγων ὁ κοινωολόγος εὐ-
ἐμφανίζει ἐπὶ τὸ φιλοσοφικώτερον
ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐμφωλευούσαν δύ-
ν τοῦ πονηροῦ, ἣτις παρασύρει τὸν
ωπον εἰς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρ-
καὶ ἦν ἡ ἀνθρωπίνη μόνη δύνα-
δὲν δύναται νὰ καταδαμάσῃ καὶ νὰ
ση, ἄνευ ἐξωτερικῆς τινος βοήθει-
νωτέρας τῆς δυνάμεως τοῦ κακοῦ
τῆς ἁμαρτίας.
Ἰσομοίας ἀποπέρας πρὸς λύσιν
ἠθικοῦ προβλήματος τοῦ ἀνθρώπου
εἴρησε καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν νεωτέ-
χρόνων, ἀποφηναμένη ἐν τῷ προ-
ροῦ τοῦ Καντίου, ὅτι ἡ αὐτόνομος
ἰπλόυτος βούλησις τοῦ ἀνθρώπου
ἰκανὴ ἀπ' ἐαυτῆς εἰς τὴν διάπρα-
τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ συ-
δὲν χρήζει πρὸς τοῦτο οὐδεμιᾶς
ερικῆς ἐνίσχυσεως καὶ βοήθειας ὁ
ωπος διὰ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ τελειο-

ποίησιν. Παρ' ὄλην ὅμως τὴν θεωρίαν
ταύτην τῆς ἀπολύτου αὐταρχίας τῆς ἀν-
θρωπίνου βουλήσεως αὐτὸς ὁ Κάντιος
ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «ἡ θρησκεία
ἐν τοῖς ὅροις τοῦ καθαροῦ λόγου» ἐξε-
τάζων τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς ἡ-
θικῆς ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως
τοῦ ἀνθρώπου, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολο-
γήσῃ τὸ ἀπαραίτητον τῆς ἐξωτερικῆς ἐ-
νίσχυσεως καὶ ἐπιρρώσεως τῆς ἠθικῆς
βουλήσεως αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας ἄ-
δυνατεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς
ἀντιδράσεις καὶ τὰς δυσκολίας, ἃς πα-
ραμβάλλει ἡ φύσις εἰς τὴν ἀποτροπὴν
τοῦ κακοῦ καὶ τὴν διάπραξιν τοῦ ἀγα-
θοῦ. «πᾶς ἄνθρωπος, λέγει οὗτος, ἀρύε-
ται τὴν ἐν τῷ ἠθικῷ ἀγῶνι ἐνίσχυσιν
ἐκ ταύτης ἡ ἐκείνης τῆς ἐξωτερικῆς καὶ
ἀντικειμενικῆς παραστάσεως». Καὶ πα-
ρακατιὸν «ἵνα ἐμπνευσθῶμεν τὴν πα-
ράστασιν τῆς ἐπιζητούμενης ἠθικῆς τε-
λειότητος, πρέπει νὰ θεωρήσωμεν αὐ-
τήν, ὡς πραγματοποιηθεῖσαν ἤδη τότε
δὲ ἀκόπως θὰ ἐμπνευσθῶμεν ὑπ' αὐτῆς
κατὰ τρόπον ἄριστον, ὅστις ἀποβαίνει
δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, καὶ κατ' ἀκολου-
θίαν διὰ πάντας ἀληθινὸς σωτήρ».
Ἄλλ' ὁμολογῶν ὁ Κάντιος τὴν ἀ-
νάγκην παρειαγωγῆς ἐξωτερικοῦ τινος
παράγοντος πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἠθι-
κῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου, αἶ-
ρει τὸ ἀπόλυτον τῆς αὐτονομίας τῆς
βουλήσεως, παραδεχόμενος, ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος δὲν δύναται νὰ πραγματοποιή-
σῃ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν διὰ
μόνον τῶν ἰδίων δυνάμεων καὶ τῆς βου-
λήσεως αὐτοῦ. Νῦν δ' ἐξεταστέον ὁποία
τις δέον νὰ ἦ ἡ ἐξωτερικὴ αὕτη ἀντικει-
μενικὴ παράστασις, ἣν κατὰ Κάντιον
δέον νὰ θεωρῆ ὁ ἄνθρωπος, ὡς πραγ-
ματοποιήσασαν ὄντως τὸ ἠθικὸν ἰδεῶ-
δες, καὶ πρὸς ἣν συνεχῶς ἀτενίσκων ὁ
ἄνθρωπος τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς νὰ ἐμ-
πνέηται καὶ νὰ ἀρῶνται ἐξ αὐτῆς δύνα-
μιν καὶ ἐνίσχυσιν ἐν τῷ ἠθικῷ ἀγῶνι
πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ τελειο-
ποιήσεως. Ὑπὸ τὴν ἀντικειμενικὴν
ταύτην παράστασιν βεβαίως ὁ Κάντιος
δὲν δύναται νὰ ὑπολαβῆν μίαν ἀφη-
ρημένον ἰδέαν καὶ ἐν ἀφηρημένον ἠθι-
κὸν ἰδεῶδες· καθ' ὅσον πᾶν ἠθικὸν ἰ-
δεῶδες δὲν δύναται νὰ νοηθῆ ἄνευ προ-
σώπου, ὅπερ νὰ πρᾶττη τοῦτο. Ὡστε

κατ' ἀνάγκην ἡ ἐξωτερικὴ αὕτη καὶ
ἀντικειμενικὴ παράστασις τοῦ Καντίου
δέον νὰ ἦ οὐχὶ ἀφηρημένη ἔννοια ἄλ-
λά μίᾳ προσωπικότητος συγκεκριμένη ζῶ-
σα καὶ ἐλευθέρως δρῶσα. Ἀναντιρρή-
τως ὅμως ἡ προσωπικότης αὕτη δὲν εἶ-
ναι δυνατόν νὰ ζητηθῆ ἐν τῷ ἀνθρώ-
πῳ, ἀφοῦ οὗτος ταύτην ἐπικαλεῖται
βοηθὸν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἠθικῶν
αὐτοῦ δυνάμεων καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν
τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ τελειοποιήσεως.
Ἄλλως τε ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὄν μὴ
ἀπολύτως τέλειον ἀπὸ τε διανοητικῆς
καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως ἀφοῦ διὰ τῶν ἰ-
δίων δυνάμεων δὲν δύναται νὰ κατορ-
θῶσιν τὴν ἠθικὴν του τελειοποίησιν οὐ-
κοθεν ἐννοεῖται ὅτι δὲν δύναται οὗτος
πολλῷ μᾶλλον νὰ μεταγγίσῃ εἰς τὸν ὁ-
μοῖόν του τὴν ἦν ζητεῖ οὗτος ἠθικὴν
ἐνίσχυσιν πρὸς καταπολέμησιν καὶ κα-
τανίκησιν, τῶν ἐνοστικῶν, τῶν αὐθορ-
μήτως ἐξανισταμένων κατὰ τῆς διαπρά-
ξεως τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδὲ νὰ ἐμπνεύσῃ
εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὴν πεποίθησιν ὅτι
οὗτος ἀποτελεῖ τὸ τελειότατον πρότυπον
τῆς ἠθικῆς πρὸς ὃ δέον οὗτος νὰ ἀτε-
νίσκῃ ἐν τῷ ἠθικῷ ἀγῶνι. Συνεπῶς ἡ
ἐξωτερικὴ αὕτη παράστασις τοῦ Καν-
τίου κατ' ἀνάγκην δέον νὰ ἦ μίᾳ προ-
σωπικότητος ἀνωτέρα πάντως τοῦ ἀνθρώ-
που οὐ μόνον ἀπὸ ἀπόψεως διανοητι-
κῆς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς.
Διότι ἡ προσωπικότης αὕτη ἐκτὸς τῆς
δυνατότητος τοῦ νὰ μεταγγίξῃ εἰς τὸν
ἄνθρωπον δυνάμεις ἠθικῆς δέον νὰ
κέκτηται καὶ τὴν τελειότητα τῆς διανοί-
ας καὶ τῆς γνώσεως οὕτως ὥστε νὰ ἐμ-
πνέῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀκράδαν-
τον πίστην καὶ πεποίθησιν ὅτι ἡ ἠθικὴ
τελειοποίησις αὐτοῦ ἀποτελεῖ ὄντως τὸν
κύριον καὶ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τοῦ
βίου αὐτοῦ ἐπὶ γῆς. Καθ' ὅσον ὁ ἄν-
θρωπος τότε μόνον πείθεται νὰ ἀποδυ-
θῆ εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ἠθικῆς
οὗτοῦ τελειοποιήσεως ὅταν πεισθῆ ὅτι
τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον ὅρον
τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν
δύναται οὗτος νὰ τύχῃ τῆς αἰωνίου
ζωῆς καὶ τῆς ἀλήκτου χαρᾶς καὶ εὐ-
δαιμονίας ἐν Οὐρανοῖς.
Ἄλλ' ἵνα πεισθῆ περὶ τούτου ἀ-
νάγκη ὁ παρέχων εἰς αὐτὸν τὸ τέλειον
πρότυπον τῆς ἠθικῆς καὶ προβάλλον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Θ.

	Π. Ν.		Σύλλα, Συλουανού άπ.
	Η.	Ν.	
Δευτ.	30	12	Ευδοκίμου δικ. Γωσήφ 'Α.
Τριτ.	31	13	Ευδοκίμου δικ. Γωσήφ 'Α.
ΑΥΓΟ	ΥΣ	ΤΟΣ	(Άρχή Νησ)
Τετ.	1	14	Πρόδος Τιμ. Σταυρού
Πέμ.	2	15	Άνακ. Λειφ. Στεφάνου Πρ.
Παρ.	3	16	Ίσαακίου, Δαλαμάτου, δσ
Σάβ.	4	17	7 Παίδων έν έφέσω
ΚΥΡ.	5	18	+ Γ Ματθ. Εδουγνίου μ.
Δευτ.	6	19	+ Μεταμορφώσεως Άσγία
Τριτ.	7	20	Δουμιτίου όλομ.
Τετ.	8	21	Αιμιλιανού έπ. Κυζίκου
Πέμ.	9	22	Ματθία Άποστ.
Παρ.	10	23	Λαυρεντίου άρχιδ.
Σάβ.	11	24	Εβέλου Ζήνανος μ.

εαυτὸν παραδείγμα μιμήσεως νὰ ἦ ἀπληλαγμένος πάσης ἀμαρτίας καὶ πάσης ἀνθρωπίνου πλάνης καὶ διανοητικῆς ἀτελείας. Καὶ πάλιν ἵνα ὁ ἀνθρώπος ἐπιτελέσῃ τὸ ὅπερ ἐπιθυμεῖ καὶ ἐπιδιώκει ἠθικὸν ἰδεώδες, ὡς ἀποτελοῦν τὸν κυριώτερον ἐν τῷ βίῳ του σκοπὸν δεόν νὰ ἦ πεπεισμένος ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆ ἠθικὴ προσωπικότης, ἣς τὴν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν ἐπικαλεῖται πρὸς κατανίκησιν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας τυγχάνει δύναμις ὑπεράνθρωπος ἢ ἀνωτέρα τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ θεωρία τοῦ Καντίου ἐξεταζομένη ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῆς καταλήγει κυρίως εἰς ὄλους ἀντίθετα συμπέρασματα ἐκείνων ἐξ ὧν ἀφορηθῆν πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ κατεργασθῆ τὴν ἠθικὴν τελειοποίησιν του διὰ μόνης τῆς ἠθικῆς θελήσεώς του οὕσης ἀπολύτου καὶ αὐτονομοῦ κατὰ τὴν ἀρχικὴν καὶ βασικὴν διατύπωσιν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Καντίου. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι ἔπαθε παρόμοιον πάθημα πρὸς τὸ τοῦ Γάλλου φιλοσόφου Ἰακώβου Ρουσό, ὅστις θέλων νὰ καταρρίψῃ τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ γοητευθεὶς ὑπὸ τῶν θεολογικῶν τοῦ ἠθικωτάτου καὶ ἀγιωτάτου βίου αὐτοῦ ὡμολόγησεν ἐν τέλει τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ εἰδὼν τάδε «ἀν ὁ βίος καὶ ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους εἶνε ἐνὸς σοφοῦ ὁ βίος καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ εἶνε ἐνὸς θεοῦ».

+ Ὁ π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καλοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως νὰ σπεύσουν εἰς τὰ γραφεῖα τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας διὰ τὰ ἐφοδιασθῶσιν μὲ δελτίον ταυτότητος τοῦ Σωματείου. Οἱ προσερχόμενοι ὀφείλουν νὰ προσκομίσουν φωτογραφίας.

Ἡ ταυτότης εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου εἶναι δὲ συγχρόνως καὶ ἕνα ἠθικὸν ἐφόδιον δι' ὅποιονδήποτε.

Ἡ προθεσμία εἶναι σύντομος ἤτοι 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν «Φωνὴν» τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἔδρα γραφείου 7—9 καθ' ἑκάστην.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον
τῆς Ε.Ν.Γ.Ο.Χ.Τ.Ε.

Τυπογραφεὶον :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΕΡΜΠΙΝΗ

Θεμιστοκλέους 33

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαυλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

ΤΟ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΑΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΑΠΟΨΕΩΣ

ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ κλακρίνοντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐπιστημονικῶς ἀτελὲς καὶ ὑπολοιοπόμενον ἀστρονομικῶς τοῦ ἐπιστημονικῆς δι' αὐτὸς τοῦ τελείου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

Ἐπὶ τῆς κατηγορίας ταύτης ἐστηρίχθησαν οἱ δημιουργοὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὡς μὴ ὄφειλε, καὶ ἐπήνεγκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τόφοδερον σχίσμα, ὅπερ ἐπὶ ὀλόκληρον 23ετίαν συνταράσσει αὐτὴν καὶ σκανδαλίζει τὰς συνειδήσεις τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος,

Ἐσχίσαν τὴν Μίαν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποῖαν ἀπέτελλον ὅλα ἡ κατὰ μέρους Ὁρθόδοξοι Χριστιανικοὶ Ἐκκλησιαὶ εἰς δύο, εἰς τοῦτο δὲ κυρίως ὀπεύθυνος τυγχάνει ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἣτις εἶχεν ἱεράν τὴν ὀποχρέωσιν νὰ σεβασθῆ ἀπὸ Ἐθνικῆς τοῦλάχιστον ἀπόψεως καὶ φυλετικῆς τοιαύτης, τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνικοῦ φιλοσόφου καὶ Ἀστρονόμου Σωινιγένους, ὅπερ τυγχάνει τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, καὶ οὐχὶ αὐτὴ νὰ γίνῃ πρωτοπόρος εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν, ἣτις καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μεγάλως ἐζημίωσεν καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν ἔβλαψεν.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγένετο συζήτησις, ἐξ ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως προερχομένη, μεταξύ ἀποφίτων Εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Καὶ συγκεκριμένως.

Κατὰ τὸ ἔτος 1900 παρετηρήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει σοβαρὰ κίνησις τῶν προεδρευτικῶν λεγομένων καινοτόμων νέων ὀμογενῶν Ἐπιστημόνων, ἀποφίτων Εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων, πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Οἱ τοιοῦτοι ἐδημιούργησαν μέγαν θόρυβον καὶ διὰ λόγου, καὶ διὰ δημοσιευμάτων, ζητοῦντες νὰ παρασύρουν οὕτω τοὺς πολλοὺς εἰς τὰς νεωτεριστικὰς ἰδέας των.

Ἐναντίον τούτων πολλὰ ἐγράφησαν καὶ κυρίως ἐκ μέρους τοῦ ἀειμνήστου διαπρεποῦς ἐπιστήμονος καὶ Καθηγητοῦ τῶν φυσικομαθηματικῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῆ Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως Ἀνδρέου Σπαθάρη

Οὗτος μεταξύ τῶν ἄλλων ἔκανε διάλεξιν περὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικῇ Συλλόγῳ καὶ δι' αὐτῆς ἀνέπτυξεν δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων καὶ ἀποδείξεων τὰ ἑξῆς :

Α) Ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Ἐθνικὸν χρονομετρικὸν σύστημα εἶναι τὸ ἐπιστημονικώτερον πάντων τῶν ἐν ἰσχύϊ χρονομετρικῶν συστημάτων.

Β) Ὅτι οὐδεὶς ἀπολύτως λόγος ὀφίσταται, ἐπιβάλλων τὴν ἀλλαγὴν αὐτοῦ. καὶ

Γ) Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς Ἑλλῆνα μὴδὲ νὰ διανοσηθῆ ἀλλαγὴν τοῦ πατροπαραδότου ἡμερολογίου του.

Τὰς τρεῖς ὡς ἄνω θέσεις ἀπέδειξεν μεθ' ὀλης τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητός του ἀδισσείστως ὡς ἑξῆς :

Α) Ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Ἐθνικὸν χρο-

νομερικὸν σύστημα εἶναι τὸ ἐπιστημονικώτερον πάντων τῶν ἐν ἰσχύϊ χρονομετρικῶν συστημάτων.

«Ἡ ἐπιστήμη ἐπιδιώκει πάντοτε τὴν ἀπλοποίησιν τῶν ἐκυτῆς μεθόδων, δι' ὅ ἐξυπηρετοῦνται αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀτέμο καὶ τῶν λαῶν. Ὀλιγώτερον πᾶν τὸ ἀπλοῦστερον ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ καὶ τελειότερον Ἄλλὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι τὸ ἀπλοῦστατον πάντων τῶν χρονομετρικῶν συστημάτων, ἄρα εἶναι καὶ ἐπιστημονικῶς τὸ τελειότατον πάντων... Παρταῦτα φέγουσιν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διότι σφάλει μὴ δυνάμενον νὰ τηρήσῃ χρονομετρικὴν ἀκρίβειαν. Ὅτι περιπίπτει εἰς σφάλμα τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι ἀλήθης. Ἄλλὰ τὸ σφάλμα τοῦτο εἶναι κοινὸν εἰς ὅλα τὰ ἡμερολόγια. Οὐδὲν δηλαδὴ ἡμερολόγιον δύναται νὰ προσμετρήσῃ ἐπακριβῶς τὸν χρόνον τῆ περιφοράς τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον, οὐδὲν πολιτικὸν ἔτος δύναται νὰ συμφωνήσῃ πλήρως καὶ ἀνευ σφάλματος πρὸς τὸ ἱστορικὸν ἔτος, διότι ὁ ὀπολογισμὸς τῆς στροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον καταλήγει εἰς ἀριθμὸν μαθηματικῶς ἀσύμμετρον. Ὅλα τὰ ἡμερολόγια ὀποπίπτου εἰς σφάλματα καὶ οὐδὲν χρονομικὸν σύστημα, οὐδὲν ἡμερολόγιον δύναται ἀνευ σφαλμάτων νὰ ὀπολογίσῃ καὶ μετρήσῃ ἀκριβῶς ἐκάστην περὶ τὸν ἥλιον στροφὴν (ἀστρικὸν ἔτος τοῦ πλανῆτος μας).

Ἐπομένως, λέγει ὁ σοφὸς Καθηγητῆς καὶ τὸ ἡμέτερον πάτριον ἡμερολόγιον ἀπόκειται, ὡς ὅλα, εἰς σφάλμα καὶ γινώσκόμεν καλῶς τὸ σφάλμα τοῦτο καὶ δυνάμεθα νὰ διορθώσωμεν αὐτό, οὐχὶ ἀντικαθίσταντες αὐτὸ διὰ τοῦ ἐπίσης σφαλμένου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ δι' ἄλλου τρόπου ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἡμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι μέχρι σήμερον τὸ σφάλμα τοῦ Ἰουλιανοῦ μας ἡμερολογίου εἶναι 13 ἡμερῶν. Ὅτ ἀναμεινόμεν νὰ γίνῃ τὸ σφάλμα τοῦτο 30 ἡμερῶν, ἤτοι ἐνὸς μηνὸς καὶ ἀντὶ νὰ προσθέτωμεν ἀνὰ 128 ἔτη μίαν ἡμέραν, ἐπὶ πλεόν, θε προσθέσωμεν ἐν καιρῷ ὀλόκληρον μῆνα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καταναγκαστικοῦ ἡμερολογιακοῦ μας σφαλματος.

Ταῦτα εἶπεν ὁ σοφὸς Καθηγητῆς ἀποδεικνύων τὸ πρῶτον μέρος τοῦ θεματικῶς του.

Ἀσφαλῶς οἱ μεταρρυθμισταὶ καὶ καινοτόμοι οἱ θέσαντες βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμερολογίου εἰσέχον ὀφιντων, τὴν σοφὴν ταύτην γνώμη ὀπως εἰχον ὀφιντων, διτι διὰ τῆς μονομεροῦς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐορτολογίου ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θὰ καθίστατο αὐτὴ Σχισματικὴ, ὀμως ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τῶν ἑξῶ καὶ οὕτω γινόμενοι οὕτοι προδῶται τῆς τιμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἀξιοπροπέας καὶ αὐτῆς τῆς ὀποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐπρόδωσαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως τὰ τιμαλφῆ καὶ τὰ ἐνδοξα αὐτῆς καὶ τῆς Φυλῆς μας τὸ μεγαλεῖον ὀπερ στηρίζεται κατὰ τὸ μάλλον εἰς τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, τὸ ὀποῖον ἐφώτισεν ἅπασαν τὴν ὀικουμένην.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον)

ΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

πό τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ἰαυαλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ Θ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Ἐδαγγέλιον (Ματθ. ιδ. 22—34)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἐδαγγελίου

Ἐκεῖ εἰς τὰ ὄραία ἀκρογιάλια τῆς σιλαίας, ἐκεῖ ζῆ ὁ Δεσπότης Χριστός. Ἄλλοτε μόνος, ἄλλοτε μὲ τοὺς μαθη-
αῖς του καὶ ἄλλοτε μὲ πολλὰ πλήθη
νθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστος ἔχει
να πόνον καὶ ζητεῖ νὰ τὸν ἐκδηλώσῃ
εἰς τὸν καταργητὴν τοῦ πόνου καὶ νὰ
παλλαγῇ.

Φεύγει ἀπὸ τὴν μίαν παραλίαν εἰς
τὴν ἄλλην καὶ ὁ κόσμος τοῦ πόνου
ρῆχει ὀπίσω του. Ἔρχονται στιγμα-
τὰ καὶ ἐκεῖνος πόνεῖ, ὡς ἄνθρωπος,
εἰς τὸν ἰδικόν του πόνον. Καὶ αὐτὸς
ὡς ἄνθρωπος ἐπόνεσε μὰ εἶχε τὴν δύ-
ναμιν ὡς Θεὸς καὶ τὸν ἰδικόν Του πόνον
τὸν γλυκαίει καὶ τῶν ἄλλων, πού διψα-
σαν ἀπὸ ἀνακούφωσιν καὶ χαρὰν ἔ-
ρχεσαν ὀπίσω του.

Ἦτο πονεμένος διὰ τὸν ἀποκεφα-
λισμὸν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ
ἐκάθητο παραδεδωμένος εἰς τὰ χέρια
τοῦ πόνου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἄλλου πόνου
τοῦ τοῦ ἐδημιούργει ἡ εἰκὼν τοῦ Σταυ-
ρικοῦ Του θανάτου, ἡ ὁποία συχνὰ ἐ-
νεφανίζετο ἔμπρὸς του. Καὶ ἔτσι, διὰ
λίγο εἶχε λησμονήσει τὸν πόνον τῶν
ἄλλων.

Ἄλλ' αἴφνης πλήθη ἄπειρα τὸν κυ-
κλώνουν ἄνθρωπων, πού διψοῦσαν δι'
ὀλίγην χαρὰν. Τὸ λαϊκὸν αἰσθητήριον,
τὸ ὅποιον κυνηγᾷ παντοῦ, ἀδιάκοπα
«τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν ζωὴν» εἶχε ἀ-
νακαλύψει τὸ καταφύγιόν του.

Τι συμβαίνει τότε; Ἀνθίξει ἀμέσως
τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη Του, καὶ οἱ
πονεμένοι χαμογελοῦν καὶ οἱ ἄρρωστοι,
ἔβλεψαν τὸν πόνον τὸν ἰδικόν Του καὶ
ἐπόνεσε τὸν πόνον τῶν ἄλλων. Ἄνοι-
ξε τὴν θείαν Του ψυχὴν καὶ μὲ καλω-
πὴν ἀγκάλιασε σινοργικᾶ τὴν λαϊκὴν
ἀφορὰν καὶ ἐσπλαγγίσθη, καὶ ἐθε-
ράπευσεν καὶ ἔσωσε, καὶ ἐσκόρπισε
παντοῦ τὴν χαρὰν.

Ποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀρνηθῇ
ἀγάπην εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ἀλήθειαν,
τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγάπην, τοῦτέστιν
εἰς τὸν Χριστόν;

Τὰ πλήθη προσκεκολλημένα ὡς
ὄστρακα ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀναπόσπα-
στα, δὲν ἄφηναν τὸν Δοτῆρα τῆς χαρᾶς
νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτῶν. Τοὺς ἔδω-
κε πνευματικὴν τροφὴν, τοὺς ἔδωκε καὶ
σωματικὴν, «ἠνάγκασε τοὺς Μαθητὰς
του ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν
αὐτὸν εἰς τὸ πέραν ἕως οὗ ἀπολύσει
τοὺς ὄχλους». Τέλος ἀπολύει καὶ τοὺς
ὄχλους καὶ μένει μὲ τὸν οὐράνιον πα-
τέρα Του πρὸς τὸν ὅποιον προσεύχεται.
Ὅταν ἐβράδισεν τὸ πλοῖον τῶν Μα-
θητῶν ἔπλεε διασχίζον τὰ ὄραία νερά
τῆς Γεννησαρέτ. Ἐξαίφην τὴν ὄραIAN
γαλήνην διαδέχεται μία σφοδρὰ θαλασ-
σοταραχὴ, «ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος»
καὶ τὸ πλοῖον ἐβασανίζετο. Τότε Ἐκεῖ-
νος πού εἶχε τὴν δύναμιν ὅλας τὰς τρι-
κυμίας νὰ καταπαύῃ, καὶ τῆς θαλάσ-

σης καὶ τῆς ζωῆς, πού πολὺ ὁμοιάζει
μὲ τὴν θάλασσαν, τρέχει πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ πλοίου περιπατῶν ἐπὶ τῆς θα-
λάσσης.

Οἱ μαθηταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο φάν-
τασμα. Ὅταν πλέον ἐπλησίαζε πρὸς τὸ
πλοῖον, Ἐκεῖνος εἶπεν πρὸς αὐτοὺς
«Θαρσείτε ἐγὼ εἶμι μὴ φοβεῖσθε.» Ὁ
Πέτρος εἶπεν Κύριε; Ὁ Κύριος εἶπεν
πρὸς τὸν Πέτρον ἐλθέ: Καὶ ὁ Πέτρος
καταβὰς ἐκ τοῦ πλοίου περιεπάτησεν
ἐπὶ τῶν ὁδάτων καὶ ὅταν αἴφνης ἔπνευ-
σεν ὁ ἄνεμος μὲ δύναμιν, ὁ Πέτρος
ἤρξατο νὰ καταποντίζεται καὶ ἀναφω-
νῆ «Κύριε σῶσον με» ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔ-
πλωσε τὸ χεῖρ Του τὸ Θεῖον καὶ ἐβρά-
στασε τὸν Πέτρον καὶ λέγει πρὸς αὐ-
τὸν «Ὀλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας»;

Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς μαζὺ μὲ τὸν
Πέτρον εἰς τὸ πλοῖον καὶ ὁ ἄνεμος ἔ-
παυσεν, ἡ τρικυμία κατεστάλη καὶ γα-
λήνη ἀπλώθηκε παντοῦ.

Πόσον πιστὰ περιγράφει ἡ εἰκὼν
αὐτῆ τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς τοῦ ἀν-
θρώπου

Μία θάλασσα εἶναι ἡ ζωὴ μας, ἀ-
τακνῶστα, μὲ ἀνέμους, μὲ ταραχάς, μὲ
τρικυμίας, καὶ ὅλα αὐτὰ ἡ δύναμις τοῦ
Δεσποτῆ Χριστοῦ ὅλα τὰ διαλύει.

Ὅπου ὁ Χριστὸς μας ἐκεῖ ἡ γαλή-
νη ἐκεῖ ἡ χαρὰ. Μόλις ὁ Κύριος ἐμβῆκε
εἰς τὸ πλοῖον γαλήνη ἀπλώθηκε εἰς
τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἰς
τὰς καρδίας τῶν μαθητῶν.

Ποῖο σπῆτι πού σὰν καρδίη πλέει
τὸν ὠκεανὸν τῆς ζωῆς δὲν θὰ θελήσῃ
νὰ ἔχη μέσα του τὸν χορηγὸν τῆς γα-
λήνης καὶ τῆς χαρᾶς;

Ποῖος βυθίζων ἐπάνω εἰς τὰ κύμα-
τα τῆς ταραγμένης θαλάσσης τῆς ζωῆς,
ὅταν τὰ ἄγρια κύματα τῶν θλίψεων,
τῶν δοκιμασιῶν, τῶν στερήσεων ἢ τῶν
συκοφαντιῶν τὸν ἐπειλοῦν νὰ τὸν πνί-
ξουν δὲν θὰ φωνάξῃ ὡσάν τὸν Πέτρον
«Κύριε σῶσον με» γιὰ νὰ ἀπλωθῇ τὸ
χεῖρ πού σώζει, τὸ χεῖρ τὸ Δεσποτικόν,
τὸ Παντοδύναμον τοῦ Σωτῆρος Χρι-
στοῦ διὰ νὰ τὸν σώσῃ;

Ἄχ! ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἔχει φω-
νὴν πλέον, δὲν ἔχει φρόνησιν καὶ ζητεῖ
ἄλλοῦ τὴν σωτηρίαν, φωνάζει κάποιον
ἄλλον διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν σωτηρίαν:
Φωνάζει τὴν ὕλην, τὸν ψεύστην τὸν
ἄνθρωπον, τὰ ψευδῆ καὶ ἀνίσχυρα συ-
στήματα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔτσι βυθί-
ζεται! Βυθίζεται! καὶ πνίγεται! καὶ θὰ
πνίγεται ἕως ὅτου εὐρεθῇ ἐκεῖνος πού
θὰ τῆς εἶπῃ νὰ φωνάξῃ «Κύριε σῶσον
με» Καὶ τὸ Θεῖόν χεῖρ θὰ ἀπλωθῇ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι. ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἐδαγγέλιον Ματθαίου (εἰ. 14—23)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἐδαγγελίου

Ἐψηλὰ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Θα-
βώρ εἶχε συντελεσθῆ κάποια φωτεινὴ
μυσταγωγία: ἡ Μεταμόρφωσις. Ἥλιος
καὶ Φῶς αὐτός! Μυστικοὶ συνομιληταὶ
Του δύο ἐξέχουσαι φυσιογνωμίαι τῆς
Βίβλου. Θεαταὶ κατάπληκτοι τρεῖς ἐ-
κλεκτοὶ μαθηταὶ Του: Μὲ τὰ μάτια
τῆς ψυχῆς των πάντα ἀνοικτὰ πάντοτε
ἀγρυπνα ἔβλεπαν ὅλα ὀλοφώτεινα. Σκό-
τος πούθεν.

Κάποιος ὑπερκόσμιος φῶς εἶχε πλημ-

μυρίσει πανταχοῦ, ἔξω, μέσα εἰς τὰ
τρισβάθα τῆς ψυχῆς των.

Κάτω εἰς τὴν κοιλάδα καὶ κοντὰ
εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Θαβώρ εἶχε
σχηματισθῆ ἡ κοιλὴ τοῦ ἀνθρωπίνου
πόνου. Ἐκεῖ ἕνας νέος—ἕνα δράμα:
Ἐπιληπτικὸς ἐπικίνδυνος! Καὶ ἕνας
πατέρας δυστυχῆς, γονατίζει καὶ ἱε-
τεύει. Καὶ οἱ μαθηταὶ πλησίον ἐκεῖ,
οἱ Μαθηταὶ πού δὲν εἶχον ἀναβῆ εἰς
τὸ Θαβώριον περιλυποὶ καὶ ἀγωνιώσι
διότι δὲν δύνανται νὰ βοηθήσωσιν τὸ
πλήθος πού ζητεῖ βοήθειαν.

Καὶ οἱ Φαρισαῖοι μαζὺ ἐκεῖ,
ἀνέμενον μικροχαρεῖς τὴν ἀδυναμίαν
καὶ ἐξουδένωσιν τοῦ Διδασκάλου. Ἦ
ἀγανάκτησις—χείμαρος Θείας δογῆς—
ἐξεπήδησαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐκ τοῦ
Θαβωρίου κατεβρόντος τρυφέου Ἰη-
σοῦ «Γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστρῆ μένη!»
Ἐπέτρωσαν ὅλοι: Καὶ πατέρας καὶ
μαθηταὶ καὶ διανοούμενοι καὶ Γραμ-
ματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ ὅλα τὰ ἐκεῖ
πλήθη τὰ ὁποῖα εἶχε φέρεῖ ἕως ἐκεῖ
κάποιος πόνος. Μία διαταγὴ αἴφνης
ἔντονος, ἀποφισιστικῆ πρὸς τὸν σελή-
νιαζόμενον, ἐπιτιμᾷ τὸν δαιμόνιον καὶ
τοῦτο ἐξήληθεν καὶ ὁ παῖς ἐθεραπεύθη.
Τώρα ὁ πατέρας; Ἐθγνομοσύνη εἰς
τὸν Ἀυτρωτὴν! Οἱ διανοούμενοισιν φαρι-
σαῖοι; Καπνός! Οἱ Μαθηταὶ; Δίψα!
«Πόθεν ἡ ἰδικὴ μὰ ἀδυναμία! Καὶ ὁ
Ἰησοῦς; Καίτοι μὰ ἀλήθεια λέγει πρὸς
αὐτοὺς «Ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν σας!»

Ἡ ἀπιστία εἶναι μ'α μᾶστιξ, ἡ ὁ-
ποία μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα ὄλων
τῶν γενεῶν καὶ ἐξαίρετικὰ τὴν ἰδικὴν
μας γενεάν. Ἀπιστία παντοῦ εἰς ὅλας
τὰς κοινωνίας, εἰς ὅλα τὰ στρώματα,
εἰς ὅλα τὰ φύλα, εἰς ὅλας τὰς τάξεις
εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας!

Ἡ ἀπιστία εἶναι τὸ μικρόβιον τῆς
σήψεως. Αὐτὴ ἔφερε εἰς τὴν κοινωνίαν
μας τὴν σῆψιν καὶ κατέστη αὐτὴ ὄξου-
σα παντοῦ. Αὐτὴ γεννᾷ ὄλας τὰς κοινωνι-
κὰς ἀσθενείας, τὴν ἀνηθικότητα, τὸ ψευ-
δος, τὴν ἀπίστην, τὴν ἀδικίαν, αὐτὴ
σκληρύνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τὴν κάμει σκληροτέραν καὶ τοῦ σι-
δήρου καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν πόνον καὶ
τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου γίνεται ἀδιά-
φορος. Αὐτὴ δημιουργεῖ τὰς ἐριδίας,
αὐτὴ τὸν πόνον, αὐτὴ τὴν δυστυχίαν,
αὐτὴ τοὺς φόνους καὶ τὰ αἵματα, αὐτὴ
τὴν ἐρήμασιν καὶ τὰ ἐρείπια. Αὐτὴ
ἐμποδίζει τέλος τὸν ἀνθρώπον νὰ πλη-
σιάσῃ τὸν Χριστόν. Αὐτὴ τὸν καθιστᾷ
ἀνίκανον νὰ μεγαλοουργήσῃ καὶ νὰ προ-
οδεύσῃ

Καὶ ὁ ἄπιστος, ὅταν ριφθῇ μέσα
εἰς τὴν ψυχὴν του καμμιὰ πέτρα τῆς
θείας ἀγίας, διὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ ἀπὸ
τὸν λήθαρον τῆς ἀπιστίας, τότε προ-
βάλλει ἕνα παράπονον, μίαν ἀπορίαν.
Διὰ τὴν ἐνφῶλλοντες τὸσο συχνὴ ἡθελικὴ
παρέμβασιν μέσα εἰς τοὺς θαλάμους
τῆς ἀπιστίας διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων
θαυμάτων πού πλοῦσι ἀπλῶν τὸ
φῶς τῆς πίστεως καὶ διέλυε τὰ σκότη
τῆς ἀπιστίας, τώρα εἰναιτόσον σπανία,
ἀνύπαρκτη;

Μήπως διότι ἄλλοτε ἦτο νήπιον ἡ
ἀνθρωπότης, καὶ ἡ ἐπέμβασιν τοῦ θεοῦ
μὲ καταπληκτικὰ, ἔκτακτα γεγονότα,
ἦτο ἀπαραίτητη διὰ νὰ ἀνυψωθῇ ἡ
ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια εἰς

τὰ υπερκόσμια; Καὶ μήπως ὅσον ἠνδρῶτο καὶ ἔλαυσε νὰ ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ἔξωτερικὰ αὐτὰ παραδείγματα τῆς ὑποβολῆς τὸσον καὶ ἀνέστειλε ὁ Θεὸς τὴν παρέμβασίν Του τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ τῶν θαυμάτων;

Εἰς αὐτὸ φίλε ἀπιστε, θὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπάντησιν ἐγώ. Τὰ θαύματα τῆς Θείας Μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ, ἢ παρακολούθησις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐπέμβασις αὐτοῦ δὲν ἔπαυσαν δὲν διεκόπησαν. Ὁ Θεὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ τὸ ἔργον Του ἴδιον ἀλλὰ ἐνθουσιαστικῶς ὅτι ὅταν ὁ Κύριος ἔκαμε τὰ θαύματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δὲν τὰ παρεδέχοντο ἐνῶ ὁ ἄλλος κόσμος τὰ παρεδέχετο καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ Φαρισαῖος καὶ κάποιον πάθος ἔχει κλείσει τὴν ψυχὴν σου καὶ δὲν σὲ ἀφήνει νὰ ἴδῃς τὰ θαύματα τοῦ συναντῆσαι καὶ ἐκαστὴν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σου. Ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια σου καὶ θὰ ἴδῃς ὁλοκάθαρα τὴν Θεῖαν ἐπέμβασιν καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν τῆς ζωῆς σου. Θὰ ἀκούσῃς τὴν φωνὴν Του νὰ ἐπιτιμᾷ. Θὰ ἴδῃς τὸ χεῖρ Του νὰ κίβηται πηλὸν καὶ νὰ θέτῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν.

Θὰ ἀκούσῃς τὸ στόμα του νὰ λέγῃ «Νεανία σὺ λέγῃς ἀνάστηθι» ἐπίσης «Ἄρον σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει» καὶ ὅταν μὲ τῆς ζωῆς τὰ κύματα παλαίης, θὰ ἴδῃς ἀκούσῃς νὰ σοῦ λέγῃ «Ὀλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας».

Ὅταν ἀπιστία ὑπάρχει καὶ ψυχικὴ τύφλωσις καὶ ἔλλειψις ἀκοῆς ψυχικῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀπιστε δὲν δύνασαι νὰ ἀντιληφθῆς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ. Πίστευσον καὶ θὰ ἴδῃς τὰ Μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, δι' ἃ ὡς ἄλλος Δαυὶδ θὰ ἀναφωνήσῃς «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

ΛΑΪΚΗ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

Γ'.

Διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὰ προηγούμενα: Διατί εἶναι ἀπαραίτητον ὁ Χριστιανὸς νὰ γνωρίζῃ τι πιστεύει καὶ διατί τὸ πιστεύει; Ἡ Ἐκκλησία ἠσυχολήθη μὲ τὴν ἄμωσαν τῆς πίστεως (ἰσολογίαν) καὶ διὰ τίνων μέσων; Ἡ θέα τοῦ περὶ ἡμᾶς κόσμου μᾶς ἀφίνει ἀσυγκινήτους ἢ γενναῖα ἀπορίας βιοτικῆς ἐν τῇ σκέψει μας; Ποῖοι προσπαθοῦν νὰ ἐπιλύσῃν τὰς ἀπορίας αὐτάς; Διατί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ Σύμπαν ἐδημιουργήθη αὐτομάτως, ἄνευ δρώσης αἰτίας;

ΣΗΜ Ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς. Ἡ ὕλη τῶν ἀπαντήσεων ὑπάρχει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος. Ἐπομένως χρειάζεται λίγη προσοχή. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ κατανθῆτε καλλίτερα τὸ θέμα.—

Εἶδομεν εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα μας τὸ παράλογον καὶ ἀδύνατον τῆς αὐτομάτου δημιουργίας. Ἡ φιλοσοφικὴ αὐτῆ ἀποψις ὡς μόνη πραγματικότης δεχομένη τὴν ὕλην ἀπεκλήθη ὑλιστικὴ θεωρία ἢ ὑλισμὸς. Ἡ ὑλιστικὴ περὶ κόσμου θεωρία ἔχει καὶ ἄλλας συνεπείας

καὶ δὴ ἠθικὰς, κοινωνικὰς τὰς ὁποίας θὰ ἴδωμεν κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν.

Μετὰ τὸν ἀποκλεισμόν τῆς ὑλιστικῆς θεωρίας ὡς ἐξηγήσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ Σύμπαντος, παρσμένει λογικῶς ἀναγκαῖα πλέον, ἢ περὶ δημιουργοῦ θεωρία. Τὸν κόσμον δηλαδὴ τὸν ἐδημιούργησε μίᾳ συγκεκριμένη δυνάμει. Εἶπομεν δὲ ἡ ἀποψις αὐτῆ εἶναι λογικῶς ἀναγκαῖα καθόσον εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἀποτέλεσμα χωρὶς αἰτίαν ἐπιμαρτυρεῖται δὲ καὶ ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας, καθ' ἣν παντὸς δημιουργηθέντος ἀντικειμένου ὑπάρχει ὁ δημιουργὸς τεχνίτης.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ λογικὴ καὶ ἐπιμαρτυρεῖ ἡ πείρα, διησθάνθη ἀνεκάθεν ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. Οὕτω ὁσάκις εὐρέθη ἐκκλητικὸς πρὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἢ ὁσάκις περιδεὴς ἐκρύβητο ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐπερχομένης νυκτός, ἢ ψυχὴ αὐτοῦ ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἀνοσιγήτην ἐνδὸς ὑπερτάτου ὄντος, ἢ θέλησις τοῦ ὁποίου καθορίζει τὰς τύχας τοῦ σύμπαντος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου. Τὸ ὄν ἐντὸς ἠθέλησε νὰ τὸ πλησιάσῃ, καὶ νὰ τὸ ἐξευμενίσῃ. Μετὰ τοῦ ὄντος αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ σχέσεις. Ἡ καθ' οἰονδήποτε τρόπον σχέσις καὶ ἀναφορὰ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὄνιστον τοῦτο ὄν, ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς θρησκείας. Θρησκεία λοιπὸν εἶναι ἡ ἀναζητήσις τῆς υπερτάτης αἰτίας τοῦ σύμπαντος καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀνύψωσις τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τὴν γίνῃ σαφέστερα κατὰ τὸ δυνατόν (διότι εἶναι ἀπὸ τὰς ἐννοίας τοῦ δὲν ἀποδιδόνται πλήρως) ἢ ἐννοία καὶ ἡ πραγματικότης τῆς θρησκείας πρέπει νὰ λεχθῇ καὶ τοῦτο.

Ὁ ἀνθρώπος εὐρίσκειται ἀνεκάθεν ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὸ πᾶμα τοῦ πόνου, τοῦ ὁποίου τὴν προέλευσιν θὰ ἐξηγήσωμεν ἐν καιρῷ. Οὕτω καθ' ἑκάστην θρησκείαν τὴν ἀπώλειαν φιλιότητων. Ἀποτυγχάνει εἰς ὠρισμένας του προσπαθείας καὶ ἐπιδιώξεις. Πλήρωςται κυρίως ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος τῶν συνανθρώπων του. Ταλαιπωρεῖται καὶ κατατρυχῆται ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας.

Ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν ἕνα περιβῆλλον θλίψεως καὶ ὀδύνης. ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπόμεινον νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἀπολυτρωθῇ ὁ ἀνθρώπος. Τὴν ἀπολύτρωσιν δὲ αὐτὴν τὴν ἐπιζητεῖ ἀπὸ ὄν δυνάμενον νὰ τοῦ τὴν παρέξῃ. Ἀπὸ ὄν δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ὑπερέχει αὐτοῦ κατὰ τὴν δύναμιν τὴν θέλησιν καὶ τὴν μεγαλειότητα. Τοιοῦτον ὅμως ὄν εἶναι μόνον ὁ Θεός. Ὀλίγως λοιπὸν καὶ νοσταλγία ἀπολύτρωσεως ἀποτελοῦν 2 βασικοὺς παράγοντας δύο γενεσιουργὰς αἰτία τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθηματος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς τοῦτο ὅτι ὠρισμένας ἀφορμὰς τοῦ πόνου δύναται νὰ τὰς ἀπειλήσῃ ἢ ἀνθρωπίνῃ ἐφευρετικότης. Τοῦτο καὶ ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται. Ὁ ἀνθρώπος δηλαδὴ καὶ τὰς στοιχειώδεις ἀφορμὰς τοῦ πόνου (καιρικὰς συνθῆκας κ.τ.λ.) μὴ δυνάμενος ἐξ ἑαυτοῦ νὰ ἀποκλείσῃ ἐπεκαλεῖτο οὐρανόθεν λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα. Ἐν τούτοις ὅμως αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν τὸν πόνον οὐδέποτε δύναται νὰ τὸν ἀποβάλῃ. Καὶ τοῦτο διότι οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τοῦ πό-

νου δὲν εἶναι κάτι τι τὸ ὑλικόν, ἀλλὰ κυρίως ἠθικόν. Οὕτω ἢ μεταμέλεια διὰ μίαν πράξιν εἶναι ἰσχυρότερος πόνος μᾶς δραμντάτης ἀσθενείας. Ὁ δὲ θάνατος συγγενοῦς δημιουργεῖ κυρίως ἀγωνιώδεις ἐρωτήσεις διὰ τὴν μεταθανάτιον τύχην καὶ σχέσιν τοῦ συγγενοῦς. Ἐπειτα αὐτὴ ταύτη ἢ ἐπίκλησις ἐνδὸς παντοδυνάμου ὄντος κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ οἰουδήποτε πόνου ἐπιμαρτυρεῖ κατὰ τρόπον σαφῆ τὴν διαίσθησιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς περὶ τῆς υπερφυσικῆς πραγματικότητος.

Κατόπιν αὐτῶν ἀντιλαμβάνεται καθ' ἕνας ὅτι θρησκεία δὲν εἶναι μόνον ξηρὰ θεωρητικὴ γινῶσις ὠρισμένων υπερφυσικῶν ἀληθειῶν, ἀλλὰ πρωτίτως συναισθημα, βίωμα, ζωή, Ὅλον αὐτὸ τέλος τὸ θρησκευτικὸ βίωμα δημιουργεῖ σύνολον ἐπιταγῶν καὶ διατάξεων, ἐπὶ τῇ βίωσει τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ πορεύεται ὁ ἀνθρώπος. Καθορίζει ἐν ἄλλοις λόγοις τὴν θέλησιν, κινεῖ τὴν βούλησιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐξ ὅλων αὐτῶν καὶ δὴ ἐκ τῶν τελευταίων καταδεικνύεται πόσον εὐεργετικὴ εἶναι ἢ ἐπίδρασις τῆς θρησκείας, καὶ δὴ θρησκείας ἀνωτέρας μορφῆς (ὅπως ὁ Χριστιανισμὸς) ἐπὶ τοῦ ἀτόμου καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν τόπων. Πόσον λοιπὸν σφάλλουν, ἀλλὰ καὶ πόσον παρουσιάζονται ψυχολογικῶς ἀμόρφωτοι καὶ ἀνιστόρητοι, οἱ χονδροειδεῖς ὑλισταὶ οἱ ἀποκαλοῦντες τὴν θρησκείαν «ἄβιον τῶν λαῶν»;

Ἐν περιλήψει ἀναφέρομεν ὅτι θρησκεία εἶναι ἢ γινῶσις τῶν αἰτίων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς δημιουργίας, ὁ πόθος τῆς ἀπολύτρωσεως ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ὁ ἠθικισμὸς τῆς βουλήσεως τοῦ θρησκευομένου.

Ἡ θρησκεία συνυπάρχει μετὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὑπῆρχε δηλαδὴ ἐποχὴ καθ' ἣν δὲν ἐθρησκευέτο ὁ ἀνθρώπος.

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι γινῶσις τοῦ Δημιουργοῦ, πόθος ἀπολύτρωσεως δι' αὐτοῦ καὶ ἠθικισμὸς τῆς ζωῆς διὰ τὸν ἐντολῶν αὐτοῦ. Ἐξ ὅλων αὐτῶν καταδεικνύεται ὅτι τὸ κεντρικὸν σημεῖον, ὁ ἄξων τρόπου τινὰ τῆς θρησκείας, εἶναι ἢ πίστις εἰς προσωπικὸν Θεόν. Οὐδέποτε ὁ ἀνθρώπος ἐντάσθη τὸ ἀντικείμενον τῆς θρησκευτικῆς του πίστεως ἀπόρροιστον. Ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πιστευομένων θεῶν διακρίνομεν τὴν θρησκείαν εἰς Μονοθεϊστικὴν (ἢ ἢ πίστις εἰς ἕνα θεόν) καὶ εἰς πολυθεϊστικὴν (πίστις εἰς πολλοὺς θεοὺς). Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ θρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ, ὀλίγας δεκαετηρίδας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, γεννᾶται καὶ μία τρίτη μορφή θρησκείας ἢ Ἐνοθεῖα ἢ τοῖς ἢ πίστις εἰς τὸν ἰσχυρότερον ἐκ τῶν θεῶν. Κατὰ τὰ πορίσματα τῆς ἱστορίας τῶν θρησκευτικῶν νεοσοφιστικῶν ἐπιστήμης ἀναπτυχθείσης εἰς τὸ ἔδαφος τῆς συγκρητικῆς γλωσσολογίας καὶ ἐθνολογίας καὶ μεγίστας ὑπηρεσίας παρασχούσης εἰς τὴν Θεολογίαν, πρώτη μορφή τῆς θρησκείας ὑπῆρχε ἢ Μονοθεῖα. Ἐπομένως ἢ πολυθεῖα ὑπῆρχε ἀποτέλεσμα τῆς καθόλου καταπτώσεως τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ὁποίας ἢ αἰτία ὡς θὰ ἴδωμεν ὑπῆρχεν ἢ πτώσις τῶν πρωτοπλάστων. (Ἄκολοθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Νέοι προσανατολισμοί — Νέαι κατευθύνσεις — Νέαι αποφάσεις

Από ένα τρομακτικό παρελθόν έβγηκε δλη η ανθρωπότης. Παρελθόν που έκληροδόθησε άπαθλίωση, ήθικη κατάπτωση, μιση, αίματωσ, έρείπια του άκόμη φοβερώτερο τόν έφιάλτη του μέλλοντος. Το παρελθόν αυτό έτραυμάτισε σχεδόν θανάσιμα, άλλους. Πόσα κορμιά άκρωτηριασμένα ή φυματικά στενάζουν επάνω εις το κρεββάτι του πόνου ; Πόσες μαννούλες έχασαν τούς λεβέντες προστάτας των ; Πόσα παιδάκια έχασαν τούς γονείς των ; Πόσοι παρθένοι άναμένουν άκόμη πρό της θύρας του πτωχού τών οικίσκου τόν άγγελον τών δνεύρων των ;

Μά εκείνος που έπληγη περισσότερο άπό κάθε άλλο είναι ο Νέος.

Ο Νέος εκάλυψε τούς τάφους τών πολεμικών πεδίων. Ο Νέος διέκοψε τās σπουδās του. Ο Νέος έθυσίασε τās φιλοδοξίās και τā δνειρά του. Εις τόν νέου τή χείλη άπετυπώθη τó μικρόν παράτονον. Ο Νέος έφόρεσε τās βαρείας άλύσεις της αιχμαλωσίας. Από μιās θώκωσ άπόφωως είναι ένοχος και ο Νέος. Είναι υπεύθυνος. Έχειροκρότησε πρώτος τόν πολιτισμόν της άποστασίας. Περιεφρόνησε πρώτος τās άθανάτους ήθικās άρχάς της πίστewσ μας. Έγκατέλειψε πρώτος τήν Έκκλησίαν. Ηρώηθη πρώτος τόν Χριστόν. Έλάτρευσε πρώτος τήν Άφροδίτην και τόν Βάκχον. Παρήκουσε τούς γέροντας και τούς γονείς του και έχαρακτηρίσε ώς άναχρονιστικός τās ιδέας των.

Γεμάτος υπερηφάνειαν, αυτοπειθήσιν και άλλοζωνειαν συνεζήτει μέ ύφος σοβαρού έπιστήμονος (ένω δέν ήτο άκόμη ούτε τελειόφοιτος Γυμνασίου) ότι ο άνθρωπος κατάγεται άπό τó κτήνος· ότι δέν ύπάρχει Θεός· ήτο ή άκολασία και ή άνηθικότης είναι συστωτικά (!) της ύγειας· ότι... ότι... ότι...

Τώρα όμως που κανερημνίσθησαν παταγώδως όλα του ά πεποιθήσεις· τώρα που οί ήγέται του τόν περιεφρόνησαν, τόν έλίστευσαν, τόν έφόνευσαν· τώρα που οί φιλοδοξίαι και τā δνειρά του έτάφησαν ύπό τήν τέφραν τών καπνίζόντων έρειπίων· τώρα τί πρέπει να κάνη ; Νοσταλγει τήν ειρήνην, τήν ησράν, τήν ευτυχίαν ; Πού θά τά άνεύρη ; Τό παρελθόν είναι διά τόν Νέον μία πλήρης άποτυχία. Τό μέλλον μία άπόλυτος όβεβαιότης ή μάλλον ένας έφι άλτης. Κοι έν τούτοις όφείλει να κάνη κάτι. Τό περιεχόμενον αυτής της ένεργείας τó έμπνέει και τó συνιστά ο άσωτος της άθανάτου ευαγγελικής περικοπήσ. Τι έκανε ο Νέος εκείνος άφοδ καταδπατήνησε τήν περιουσίαν του, άφοδ έθαψε τā δνειρά του, άφοδ άρρώσθησε, άφοδ έκόντευσε να άποθά η ; "Ελαβε νέας άποφάσεις. Έχάραξε νέας κατευθύνσεις. Έστράφη προς νέους προσανατολισμούς. Αποφάσισε να έπιστρέψη εις τόν πατέρα του. Κατέφυγε προς τόν πατέρα του. Και τó άποτέλεσμα τών νέων αυτών άποφάσεων του ύπηρες ή επανεύρεσις της χαράς και της ευτυχίας.

Αδελφέ άναγνώστα.

Ρίξε μία ματιά στην άθανάτη ευαγγελική περικοπή του Άσώτου που εύρίσκειται εις τó κατά Λουκάν Ευαγγέλιον (Κεφ. 15 στίχ. 11—32). Θά διαπιστώσης πολλές άναλογίās. Στο τέλος θά δοκιμάσης και Σδ της φλόγας της στοργής και της αγάπης του πατρός του άσώτου. Μά και θά διαπιστώσης μόνος σου τούς καρπούς, τούς ώραίους καρπούς της έπιστροφής του άσώτου, που ύπηρεσαν χαρά, ευτυχία, γαλήνη.

Αγαπητέ μας Νέε.

Είναι καιρός πλέον και σδ να λάβης νέας άποφάσεις. Να χαράξης νέας κατευθύνσεις. Να στραφής προς νέους προσανατολισμούς. Με τόν τρόπον αυτό θά επανεύρης θ,τι νοσταλγικά γυρεύεις εδώ και εκεί. Θά βρης τόν έαυτόν Σου. Θά θεμελιώσης τήν ζωήν σου. Θά συντελέσης στην άνοικοδόμησι της κοινωνίας.

Στήν προσπάθειά σου αυτή δέν είσαι άδνος σου. Χιλιάδες νέοι πήραν τήν μεγά-

λη αυτή άπόφασι. Χιλιάδες νέοι στρατολογούνται κάτω άπό τó Σταυρό του Χριστού για τó μεγάλο ξεκίνημα. Χιλιάδες νέοι άπέριψαν τίς ύλικές άξίεις του πολιτισμού και ζήτησαν νέες πνευματικές άξίεις για τήν ζωήν τους. Χιλιάδες νέοι δοκιμάζουν ο κληρωμένη τήν χαρά, τήν ευτυχίαν, τήν ζωή.

Κι' ούτοι που γράφουν αυτά για σένα είναι νέοι που δοκιμάζουν τήν χαρά του Χριστού. "Ελα μοζύ μας. "Ελα στη Χριστιανική μας παρέα. Σε περιμένουν σαν φίλο άκόμη περισσότερο σαν άδελφό.

Μη ταλαιπωρείσαι περισσότερο στá σκοτάδια της άποστασίας και της άμορτίας λάβε νέες άποφάσεις. Χάραξε νέες κατευθύνσεις. Στρέψου προς νέους προσανατολισμούς.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΒΑΡΥΜΠΟΜΠΗ

Τήν περασμένη Κυριακή 15/7/1946 π. ή. 40 και πλέον νέοι της Ένώσεως έξεδραμον δι' αυτοκινητού εις τó γραφικόν ήσυχαστήριον « Άξιον έστιν » του πατρός Χρυσάνθου εις "Ανω Βαρυμπόμπη.

Η έκδρομη αυτή έπιμελώσ όργανωθείσα δέν ύπηρες μία άπλη άναψυχή, άλλ' ύπηρξε μία χριστιανική ένεργεια ήτις απέδωσε πλουσίους καρπούς.

Ούτω οί έκδρομείς παρηκολούθησαν έν κανονεί τήν θείαν λειτουργίαν, ήτις έγένητο εις τó βυζαντινόν ναύδριον του ήσυχαστηρίου άπό τόν ευλαβεστάτον πατέρα Γόρδιον. Εις τήν λειτουργίαν έξεφώνηθη λόγος προς τούς έκδρομείς. Εις τόν λόγον αυτόν έξήρηθη α) ότι ή άξία της χριστιανικής πίστewσ εύρίσκειται εις τήν δύσασιν τήν όποιαν έχει να μεταβάλλη προς τó καλλίτερον τούς ανθρώπους, β) ότι τó κριτήριον του καλού χριστιανού είναι ή πραγματοποίησις ύπ' αυτόν τών άρχών της πίστewσ και γ) τέλος ότι σκοπός του χριστιανού είναι άκριβώς ή προσπάθεια της πραγματοποιήσεως αυτής.

Έν συνεχεία άπηυθύνθη εκκλησίς προς άλλους τούς παρευρεθέντας να έργασθώσιν άπό κοινοί εις τó ώραϊον αυτό έργον του όποίου οί καρποί έκτός της άτομικής άπολυτρώσεως, θά είναι ή χαρά, ή ειρήνη, ή κοινωνική άρμονία κ.τ.λ.

Μετά ταύτα οί έκδρομείς άνεπαύθησαν ύπό τās σιάς τών δένδρων μεταβληθέντος εύτω του τοποίου εις μίαν θαυμασίαν χριστιανικήν κοινωνίαν, άρμονικήν και χαρούμενην.

Πρός τήν Δύσιν του ήλιου οί μωθητοί του κατηχητικού Σχολείου έξετέλεσαν διαφόρους θρησκευτικούς ύμνους και πρσγματικώς θά έλεγε τίς ότι οί παιδικαί φωνά ήμιλλώντο μέ τούς ύμνους τών πτερωτών ύμνων, μέ τόν φλοίσβον του ρυακος, μέ τόν άντιλαλον της ρεματίας διά τήν προς τόν πλάστην Δοξολογίαν.

Κατόπιν αυτού έγένητο άνάπτυξις του ωροίου τών πράξεων κεφ. 4 στίχ. 32-39 έξ ού έμφαίνεται ή ευεργετική έπίδρασις της χριστιανικής πίστewσ εις τήν διαμόρφωσιν άρμονικής κοινωνίας. Έξήχθη δέ τó συμπέρασμα· ότι ή χριστιανική πίστις άξιοποιεί τήν παροδσαν ζωήν κατά τρόπον ιδανικόν και είναι ώς έκ τούτου ή μόνη δύναμις διά τήν έπίτευξιν της κοινωνικής ευτυχίας.

Αφοδ δέ πλέον ήρχισε να νυκτώη έπιβάντες τó αυτοκινητό άνεχωρήσαμεν άπό τόν ώραϊον αυτόν τόπον, πλήρεις χαράς πραγματικής και άνασφαιρέτου μέ άνεπτυγμένον τó φρόνημα και τήν θέλσιν μέ τονωθείσας τās δυνάμεις. Όλοι δέ συνεφώνησαν ότι ο χριστιανισμός δέν άρει τήν χαράν άλλά της δίδει ευγενές περιεχόμενον καταδικάζων μόνον τήν χυδαίτητα και τόν εκφασλισμόν.

Κατά τήν διαδρομήν έψάλλησαν ύμνοι ύπό τών μωθητών και διάφορα εκκλησιαστικά τροπάρια χωρίς να λείψουν και τά ώραία φαιδρολόγηματα τά ήρτυμένα δι' άρτικου άλατος.

Πραγματικώς είναι έπαίνου άξιοι οί ύπευθυνοι της έκδρομής· Αντόιους Άσούτης, Γεώργιος Κοκκίνης, Σταμάτιος Κιού-

σης και ο άγαπητός μας Σταθρος Καρμαήτις.

Ευχόμεθα οί έκδρομαί να συστηματοποιηθόν άκόμη καλλίτερον, διότι εις τήν σημερινήν εποχήν μία χριστιανική έκδρομη είναι ή πλουσιώτερα τροφή διά τόν νέον που άνανπνεί όλα τά μικρόβια της άμαρτίας εις τās πόλεις.

Ελπίζομεν ο πνευματικός μας ήγέτης να μας ευχαριστή πάντοτε εις τó σημείον αυτό.

ΕΚΔΡΟΜΕΥΣ

ΕΙΣ ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΒΑΛΛΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Δέν τόν έγνωρίζαμεν δι' ήρωα τόν Σεβασμιώτατον Καβάλλα· τούναντίον αϊ πληροφορία έκ της Μικρασιατικής καταστροφής μας τόν φέρνον ώς άκρως δειλόν και άνανδρον, άποβαλλόντα τó ράσον, και φυγόντα έκ Μ. Ασίας άφοδ έγκατέλειψε τά πάντα και έλησμονήσσε τήν άποστολήν του τήν όποιαν ο Κύριος ήμωσ καθώρισεν.

«Ο Ποιμήν ο καλός τήν ψυχήν αυτού τίθησι ύπερ τών προβάτων».

Ακόμη δέ τó μέγα προσόν του τούτου, έπέδειξεν και κατά τó διάστημα της Κατοχής, όπερ διήλθεν έν Αθήναις έγκαταλείψας τó ποιμνίον του ύπό τήν Βουλγαρικήν πίεσιν και ύπό τόν πόνον, άνευ πνευματικού πατρός και ποιμένος.

Ο τώσον ήρωϊκός και πιστός Ίεράρχης ο χάριν της Έκκλησίας και του ποιμνίου του θυσιαζόμενος, έδειξε τόν ήρωϊσμό του έν πάση τή μευαλοπρεπεία αυτού έπιτεθείς λαύρωσ κατá τού Πρεσβυτέρου Νικ. Αλεξανδριδη, διότι παρέβλαπτε τά συμφέροντα αυτού και του κλήρου του έν Καβάλλα και ούχι διότι παρηνόχη τó ποιμνιον του εδτι ού μέλει αύτδ περί τών προβάτων, διτι μισθωτός έστιν».

Ο Πρεσβύτερος ήμωσ Ν. Αλεξανδριδης έφημερεύων έν Μεσωρόπη και έξυπαρετών τούς αυτόθι Γ.Ο. Χ. κατá παράκλησιν τών έν Καβάλλα Χριστιανών μας μετέβη τήν 22-6-46 εκεί, ίνα έξυπηρετήσσει αυτούς.

Μόλις κατέφθασεν τó μεταφέρον τοιθον αυτόκινητον εις Καβάλλα ο Γρωτοσούγγελος του Άγιου Καβάλλας έπιθυμών να τιμηθί έπ' άνδραγαθία, συνέλαβε τόν πρεσβύτερον μας. τόν καθωδήγησεν εις τó Μητροπολιτικόν Μέγαρον και τόν παρούσασεν ένώπιον του Ποιμεναρχου του. Ούτος λαβών ύφος αύστηρόν, ήρχισεν άνακρίνων τόν περι ού πρόκειται κληρικόν μας.

Κατά τήν άνάκρισιν, άπολογουμένου του Κληρικού μας και δηλώσαντος ότι είναι παλαισημερολογίτης και ότι έχει χειροτονηθί ύφ' ήμωσ τών (Κ α θ η ρ η μ έ ν ω ν) Άρχιερέων έπετέθηκατ' αυτό οδ έπίσημος Ίεράρχης και ήρχισεν να τόν κτυπά με ένστικτα δημίον και ξένου προς τήν Θρησκείαν της αγάπης.

Κατόπιν τούτων, έρωτώμεν τόν ήρωα Σεβασμιώτατον ; Δέν ήκούσατε ποτέ Σεβασμιώτατε ; τί λέγει ο Θεός τών Έθώνν Άπόστολος Παύλος έν τή προς Δ'. Τιμόθεον Ίπι-

